

[Edvard Sørensen.]

bindelse med denne lov at nå igennem det, for selvom man kan se skævhederne — og det kan vi vist alle —, er der så mange ting, der griber ind i dette spørgsmål, at det trænger til en langt videregående undersøgelse end den, jeg i alt fald tror vi kan få tid til under behandlingen af dette lovforslag. Men at der ligger et spørgsmål her, skal jeg for mit vedkommende ikke afvise; det er dog ikke så let at løse, som det måske rent umiddelbart kunne se ud til.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Poul Møller: Jeg vil gerne først have lov til at komplimentere den højtærede finansminister — jeg håber, at den højtærede fiskeriminister vil modtage complimenten på den fraværende finansministers vegne — for lovens nye titel. Det er virkelig et fremskridt. Sidste års ligningslov hed: „Lov om forlængelse af gyldigheden af bestemmelserne i §§ 4—8 og §§ 10—12 samt § 16 i lovbekendtgørelse nr. 530 af 22. december 1949 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten samt om ændring i §§ 4, 5 og 13 og om tilføjelse til de i lovbekendtgørelsen indeholdte bestemmelser.“ Se, det var jo i sandhed en grusom salve, og det har tit voldt mange vanskeligheder at finde ligningsloven i rigsdagstidenden, lovtidende og andre steder.

Titlen i moderniseret skikkelse sparer papir og letter det for alle ikke skriftkløge at finde frem til loven. Den kunne vel endog forenkles yderligere. Hvorfor ikke: Lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten? I hvert fald synes det mig, at det lille ord „visse“ i forbindelse med midlertidige bestemmelser er et visent ord, som godt kan falde bort ved næste revision; det har vist ingen selvstændig betydning og er derfor overflødig.

Men fremskridtet er altså betydeligt. Derimod er det stadig meget vanskeligt for lægmænd at finde frem til meningen med bestemmelserne i loven. Jeg skal nævne et eksempel. Nærværende forslags § 2 lyder: „Bestemmelsen i § 5 i lovbekendtgørelse nr. 511 af 20. december 1950 affattes således“, hvorefter der følger en ny affattelse af hele paragraffen. Men i lovforslagets § 1 hedder det, at §§ 4—8 i den tidligere lov vil være at forlænge fra næste skatteår, hvorefter § 2 altså giver en ny affattelse af § 5. Det minder mig om den gamle drengevise: „Når de alle var derinde, stod de halve udenfor.“

Vi forlænger loven uændret, bortset altså fra de ændringer, vi foretager! Hvorfor ikke forme § 1 således, at § 5 ikke nævnes der, slette paragraffens sidste linie og ændre § 2 ved at udelade første sætning, og så bringe den som en ny selvstændig paragraf og ikke som en ændret affattelse af en paragraf i en tidligere lov? Ingen kan jo i virkeligheden nu nøjes med at læse § 2 i lovforslaget; som den er formuleret, vil man altid i juridisk praksis se sig nødsaget til at kigge på den gamle § 5 for derefter at finde ud af, at man kun har spildt tiden med denne undersøgelse.

Det nye lovforslags § 5 forekommer mig heller ikke tidssvarende, idet det her siges, at disse bestemmelser skal indsættes som ny § 18 i lovbekendtgørelse af 20. december 1950, og ved § 6 indsætter vi en ny § 19 i samme lovbekendtgørelse, som finansministeren efter § 7, stk. 2, bemyndiges til at optrykke og bekendtgøre med de vedtagne ændringer.

Det er vist en uheldig praksis i det hele taget at bemyndige til at ændre en lovbekendtgørelse eller lave ændringsforslag til en lovbekendtgørelse af den eller den dato, for i det øjeblik, man gør det, foreligger der en ny lovbekendtgørelse, når finansministeren skal udsende det.

Vi har gennem denne praksis efterhånden fået et kinesisk æskesystem, idet hvert års lovbekendtgørelse er en ændring til tidligere lovbekendtgørelser. Den lovbekendtgørelse, vi nu vil få, vil komme til at hedde: Bekendtgørelse af lov nr. 517 af 19. december 1942 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten, således som denne er ændret i henhold til senere love, senest . . . , og så kommer denne lov, hvorefter finansministeren gør vitterligt, at han i henhold til 8 tidligere love bekendtgør følgende ligningslov.

Mon der er nogen, som ikke arbejder med ligningslov til hverdag, der vil have let ved at finde ud af, at han skal finde den ligningslov, der gælder for indeværende år, og som han ved er vedtaget her i fjor, som en bekendtgørelse af lov af 19. december 1942? Jeg tror det ikke.

Det kunne ikke falde mig ind at forlange af den højtærede fungerende finansminister, at han skal kunne udrede de spegede og indviklede tråde, der fører til denne lovgivningspraksis.

Men jeg har benyttet lejligheden til at gøre disse bemærkninger, fordi jeg har et almindeligt indtryk af, at vi her i rigsdagen altfor lidt tager os i agt for, om vi affatter